

И тогава самъ Папа молеше,
 И на народъ со кротость дѣмаше
 Да ѿстѣпатъ, да до црква дойдатъ,
 И какъ мѡщы не щѣ да погрѣватъ,
 Но щѣ чѣкатъ догдѣ вси целѣватъ,
 И конѣчнѡ ѿ нихъ се ѡсвѣтатъ.
 И едвѣ ги такъ оувѣщаха
 Тѣ до црква пѣть пространъ сторѣха.
 И внѣсоха стѣ мѡщы въ црковъ
 Соборнаѣ стѣхъ апловъ.
 И лежахъ тамъ непогрѣбѣни
 Всѣ седмица, да вси православни
 Въ црковь ходатъ, и да сѣ покланѣтъ,
 И съ вѣрою да сѣ прикасаватъ.
 И седѣха вси чка та седмица
 Родители и со зарѣчица,
 Тамъ при чтны мѡщы безъ ѣстїе,
 Съ плачъ оумилный и въздыханїе.
 Царь повелѣ ковчѣгъ ѡ смарагда
 И мрамора заради погрѣба
 Да оустроѣтъ, и да го позлататъ,
 Гдѣ щѣ мѡщы стѣгѡ да вложатъ.
 По седмица паки се собраха,
 И съ торжѣство мѡщы положиха
 Въ ковчѣгъ славно, и ѡбїе мѣро
 ѡ мѡщѣй истѣче бѣговѡнно.